

לזכרו של מאיר ריפקינד ז"ל

אין עט בעולם שיוכל לתאר את היסורים שעברו על נפשו
המחבטת של מאיר, שחיפש נואשות אחר מוצא שאיננו קיים
בשום מקום שאנחנו מכירים בששת חושינו.

מי ידע לתאר את הרגעים האחרונים בטרם זינק אל האינסוף?
נפגשתי עם מאיר פעמים מספר בחודשים האחרונים לחייו.
הייתי יושב מולו ומנסה להבקיע את המסך הבלתי-נראה
ובלתי-חדיר, ששם כחייך ביננו. התאמצתי לפענח אותו.
לפעמים כמעט מצליח לגעת בו, וכבר הוא נמלט מפני חזרה
אל אותם מחוזות, שבהם נפגש עם נסיכי-חושך, הרוכבים
בסערה על סוסי-עש שחורים ברקיע משובץ יהלומים. לפעמים
המבוכה שאנו חשים בפני הבלתי-ידוע כל-כך, ממלאת אותנו
חרדה איומה. אך כל נסיון שלי או של מי מאיתנו שלא עמד
בפני הצומת ההוא שבפניו עמד מאיר והכריע. כל נסיון
שלנו להבין, הוא מעל ומעבר ליכולתינו כך שמה שנותר לי
לאחר שאני מבקיע את רגשי הזעם והתסכול על הבזבוז הנורא
של חיי-אדם, זה רגש של כבוד ויראה בפני אותה הכרעה.

בתחילת דבריי, אמרתי שאין עט בעולם שיוכל לתאר את
הייסורים שעברו על נפשו של מאיר. בעצם היה אדם אחד
שנגע במחוזות ההם ונשאר בחיים. זה היה גיתה, שתיאר
את הייסורים שעוברים על נפשו של איש צעיר בספרו
"ייסורי ורתר הצעיר". הספר יצא לאור בשנת 1774 ומעבר
לוויכוח הגדול שנסב מסביב לספר, נותרו דבריו הולמים
כפטישים עד עצם היום הזה.

.../המשך

מתוך הספר בחרתי שני קטעי מכתבים שחיברתיים לאחד ואיתם
 אני מבקש לחתום דברי:
 "ארור האיש אשר ילעג לחולה השם פעמיו אל המעין הנמצא
 הרחק, הרחק, מעין אשר אך יגביר את חוליו וירבה את
 ייסוריו. ארור האיש אשר מתנשא על יצור מעונה העולה
 לרגל לקבר הקדוש, ברצותו להשתחרר ממוסר כליותיו ומפצעי
 נפשו.

כל צעד בדרך הקשה, בה תיפצע רגלו, טיפת רווחה היא
 לנפשו המתלבטת, וכל יום נוסף בדרך זו - הקלה לליבו
 המתייסר..."

"כי מה הוא האדם, נזר הבריאה המהולל, וכוחו אין עימו
 דווקא בשעה שהוא זקוק לו ביותר? אם יתרונו בשמחתו או
 ישקע ביגונו, האם לא יעצרוהו אלה ויחזירוהו להכרה כהה
 וקרה דווקא ברגע בו מתאוה הוא להתמזג עם שיפעת האין -
 סוף?"

דודו

